

117- CHUYỆN LA-HẦU-LA

Tôi từng nghe:

Thuở xưa, lúc Đức Phật mới xuất gia vào đêm đầu tiên thì con của Ngài là La-hầu-la mới nhập vào bào thai. Bồ-tát Tất-đạt khổ hạnh sáu năm nơi cội cây Bồ-đề hàng phục bốn loại ma, trừ các ngăn che của ấm, hoá nhiên đại ngộ, thành đạo Vô thượng, đầy đủ mười Lực, bốn Vô sở úy, thành tựu mười tám pháp bất cộng, đầy đủ bốn biện tài, độ thoát tất cả, đạt đến bờ kia, hiểu rõ tất cả pháp của chư Phật, vượt lên trên các vị Thanh văn, Duyên giác. Vào đêm thành đạo đầu tiên của Ngài thì La-hầu-la được sinh ra. Lúc ấy tất cả thể nữ trong cung vua thấy đều thẹn thùng, hết sức ưu não mới nói:

–Quái thay, điều đại ác! Da-thâu-đà-la không nghĩ điều phải điều trái, coi thường hành động, không tự thương mình, không tự thận trọng, khiến cho toàn cung chúng ta đều bị ô nhục. Bồ-tát Tất-đạt xuất gia đã lâu mà nay bỗng nhiên lại sinh con. Ôi, hết sức là xấu hổ, nhục nhã!

Khi ấy có Thích nữ tên là Điển Quang, là con gái của di mẫu nàng Da-thâu-đà-la, đấm ngực, giậm chân, tức giận chửi mắng Da-thâu-đà-la:

–Người là chỗ thân yêu của tôn trưởng, sao lại tự làm điều tổn hại? Thái tử Tất-đạt-đa xuất gia học đạo cách đây đã sáu năm rồi mới sinh đứa bé này là điều hết sức phi lý. Người theo ai mà có con? Người là người không biết xấu hổ, làm ô nhục chủng tộc của ta, người đã không kể chủng tộc, không sợ ô danh. Bồ-tát Tất-đạt có công đức lớn, tiếng tăm ai cũng biết. Nay người tại sao không gìn giữ cho Ngài mà tạo điều sỉ nhục?

Vua Tịnh Phạn ngay lúc đó đang đứng trên lầu thấy quả đất này có sáu thứ chấn động, tướng lạ xuất hiện. Vua Tịnh Phạn thấy điều ấy xong, cho rằng Bồ-tát đã chết, sự buồn rầu giống như mũi tên bắn vào tim vua, hết sức khổ não, nói:

–Hương giới của con ta bay khắp bốn phương, tướng tốt trang nghiêm như tràng hoa sen. Nay là ngày con ta chết. Con ta như cây hoa, giới là rễ đâm sâu, tám quý là cành lá, danh dự là hương thơm, lòng từ là bóng mát. Nay đã bị voi giày mà chết. Con ta to lớn như núi vàng, các báu trang nghiêm. Con của ta như Kim sơn vương, thân trang nghiêm tướng hảo, bị chày Kim cương vô thường đập nát. Con ta như biển cả đầy các thứ báu bị con cá Ma-kiệt làm nhiễu loạn nước biển. Biển lớn của con ta cũng như vậy, bị chết vì sự nhiễu loạn của con cá Ma-kiệt. Con ta giống như mặt trăng rằm, các sao vây quanh. Con ta có công đức vô lượng như vậy, tướng tốt trang nghiêm, nay bị vô thường La-hầu-la tiêu diệt. Dòng họ ta sinh ra từ đại trượng phu đến Lô-việt, Chân tịnh. Các vị vua như vậy tiếp nối đến ta. Ngày nay dòng họ ta chưa sắp đoạn tuyệt chứ? Ta đặc biệt mong con ta làm Chuyển luân thánh vương hay thành Phật đạo. Sao nay con ta lại có thể chết? Nếu con ta mà chết thì ta sẽ ưu sầu, tiêu tụy cũng chết theo mất. Sự mong ước con ta xuất gia, mặc pháp phục, ôm bát, mưa pháp cam lồ... tất cả những việc như vậy, chắc ta sẽ không thấy được. Vì nhớ thương con mà trong lòng sầu tư, nhớ nghĩ trăm mối.

Khi ấy nghe trong cung có tiếng khóc lớn, nhà vua càng thêm kinh ngạc, cho là Thái tử đã chết, mới hỏi cô hầu đang chạy phía trước:

–Đó là tiếng khóc gì vậy? Chẳng phải là con ta chết rồi sao?

Cô gái tâu với vua:

–Thái tử chưa chết. Hôm nay Da-thâu-đà-la sinh một người con, toàn cung đều xấu

hổ cho nên khóc như vậy. Nhà vua nghe lời ấy càng thêm ưu sầu, áo nã, bông khóc rỗng, cất tiếng kêu to than:

–Quái thay! Thật là hết sức ô nhục! Con ta xuất gia đã sáu năm rồi, hà cố gì hôm nay mới sinh con?

Bấy giờ theo luật của nước ấy, hễ đánh một hồi trống thì tất cả quân lính tụ tập, chín vạn chín ngàn Thích chủng đều tập hội. Họ liền gọi Da-thâu-đà-la. Khi ấy Da-thâu-đà-la mặc bạch tịnh y ôm con trong lòng, không hề sợ hãi, trên mặt có dính chút bụi, ở trong thân tộc, nâng ôm con mà đứng. Bấy giờ Chấp Trưởng Thích sắc mặt đầy tức giận, chửi Da-thâu-đà-la, quát lên:

–Người là đồ phạm phu thô bỉ, thật hết sức xấu hổ, đã làm nhục dòng họ nhà ta, còn mặt mũi nào mà đứng trước mặt chúng ta!

Lúc ấy có một người họ Thích tên là Tỳ-nữ-thiên, là cậu của công chúa Da-thâu-đà-la, nói với Da-thâu-đà-la:

–Không có đứa trẻ con nào ngu si thô bỉ, đê tiện hơn cháu. Cậu là người họ hàng, vậy cháu hãy nên lấy lời chân thật nói cho cậu biết đứa con ấy tác giả là ai?

Bấy giờ Da-thâu-đà-la chẳng có gì hổ thẹn, nói một cách ngay thẳng:

–Đứa bé này chính là con của người họ Thích xuất gia tên là Tất-đạt. Tôi nằm bên Thái tử mà có đứa con này.

Vua Tịnh Phạn nghe lời ấy xong, tức giận nói:

–Người đã không thủ tiết mà còn nói sai sự thật nữa. Điều đó thật hay hư thì các Thích tử biết rồi đó. Con của ta là Tất-đạt, lúc còn tại gia, nghe nói có ngũ dục mà tai còn không muốn nghe, huống chi lại có dâm dục mà sinh ra con? Như lời nói ấy thật hết sức thô bỉ, nham nhở. Người đã lấy ai mà có con, làm hủy nhục chúng ta? Đây thật là sự quanh co xảo trá, chẳng phải là pháp chân chính. Con của ta là Tất-đạt lúc xưa ở tại gia đối với châu báu, của ngon vật lạ, hoàn toàn không có nhiễm trước. Huống chi nay con ta đã tu khổ hạnh, mỗi ngày ăn một hạt lúa, hạt mè mà lấy việc ấy để hủy báng!

Vua Tịnh Phạn bưng bưng tức giận, hỏi các Thích tử:

–Nay tại sao ta lại bị sự sát hại khổ độc như vậy!

Lại có một Thích tử nói:

–Cứ theo ý tôi, hãy làm một cái hầm lửa, ném mẹ con nó vào đó để không còn dấu vết gì nữa.

Lúc ấy mọi người đều nói:

–Việc đó rất hay!

Bấy giờ họ liền đào một cái hầm lửa, lấy cây Khư-đà-la chất đầy trong hầm, chích lửa, rồi họ liền dẫn Da-thâu-đà-la đến bên hầm lửa.

Da-thâu-đà-la thấy hầm lửa rồi, trong lòng hết sức hãi hùng, giống như con nai rừng chỉ có một mình trong khu vườn, quay nhìn bốn hướng chẳng có ai để trông cậy. Bấy giờ Da-thâu-đà-la tự trách mình: “Ta đã không có tội mà phải chịu tai ương này!”. Nàng ngược nhìn các người họ Thích, thấy chẳng có ai chịu cứu mình. Nàng ôm con thở dài, nghĩ đến Bồ-tát nói:

–Ngài có lòng Từ bi thương xót tất cả, Trời, Rồng, Quỷ, Thần thấy đều cung kính Ngài. Nay mẹ con thiếp chẳng có ai giúp đỡ, không có tội mà phải chịu khổ. Cố sao Bồ-tát không chịu cứu? Tại sao Bồ-tát không cứu mẹ con thiếp thoát khỏi nguy khốn ngày hôm nay? Các trời, các Thiên thần chẳng nhớ nghĩ đến tôi sao? Ngày xưa Bồ-tát ở giữa

dòng họ Thích, giống như mặt trăng rằm ở giữa các vì sao. Nhưng sao mãi tới hôm nay thiếp chẳng gặp lại được một lần!

Than xong, nàng liền hướng về chỗ Đức Phật nhất tâm kính lễ rồi lại bái các người họ Thích, chấp tay hướng về phía hầm lửa nói lời chân thật:

–Nếu đứa con của ta quả thật không phải vì ngoại tình mà có, nếu điều này là sự thật không hư ngụy, mặc dù ở trong thai của ta sáu năm, thì xin lửa hãy dập tắt, chớ thiêu hại mẹ con ta.

Nói như vậy xong, nàng liền nhảy vào trong lửa, nhưng hầm lửa này lúc ấy lại biến thành ao nước. Nàng tự thấy thân mình ngồi trên hoa sen, hoàn toàn không có sợ hãi, nhan sắc vui tươi hòa dịu. Lúc ấy nàng chấp tay hướng về những người họ Thích, nói:

–Nếu lời nói của tôi mà hư vọng, lẽ đáng tôi bị lửa thiêu cháy. Nhưng đứa bé này quả thật là con của Bồ-tát, đúng như lời chân thật của tôi, cho nên mới không bị lửa thiêu cháy vậy.

Lại có một người dòng họ Thích nói:

–Cứ xem hình tướng của cô ta không kinh, không sợ, từ đó suy ra biết chắc là cô ta nói thật.

Cũng lại có người dòng họ Thích nói:

–Cái hầm lửa này biến thành ao mát, lấy đó mà nghiệm thì biết là cô ta không có lỗi gì.

Bấy giờ các người họ Thích dẫn Da-thâu-đà-la trở về cung, họ càng thêm cung kính, tán thán nàng. Họ tìm nhũ mẫu để chăm sóc con nàng, giống như lúc bình thường, chẳng khác gì cả. Vua Thái tổ Tịnh Phạn ái trọng nàng tha thiết. Lúc nào không thấy La-hầu-la, ông không thể nào nuốt cơm được. Mỗi khi nhớ Bồ-tát, ông chỉ cần bồng La-hầu-la vào lòng là hết sầu nhớ. Tóm lại sáu năm trôi qua, vua Tịnh Phạn khát ngưỡng mong gặp Đức Phật, ông bảo người đến thỉnh Ngài. Đức Phật vì lòng lân mẫn cho nên Ngài trở về nước. Đến hoàng cung của họ Thích, Ngài biến một ngàn hai trăm năm mươi vị Tỳ-kheo đều giống như thân của Đức Phật, sáng ngời không khác.

Lúc ấy Da-thâu-đà-la nói với La-hầu-la:

–Ai là cha của con, con hãy đến bên vị ấy.

Khi ấy La-hầu-la đánh lễ Đức Phật xong, đứng bên cạnh Đức Phật. Đức Như Lai liền dùng bàn tay có tướng bánh xe, đã tu công đức trong vô lượng kiếp, xoa lên đỉnh đầu của La-hầu-la. Khi ấy các người họ Thích đều nghĩ: “Nay Phật vẫn còn có tâm thương riêng.” Đức Phật biết tâm các người họ Thích đã nghĩ, liền nói kệ:

*Với quyến thuộc của vua
Và con Ta sinh ra
Ta vẫn thương như nhau
Chỉ lấy tay sờ đầu.
Ta đã hết kết sử
Thương ghét cũng không còn
Các người chớ hoài nghi
Phân vân với con Ta.
Con Ta cũng xuất gia
Là Pháp tử của Ta.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nói tóm, công đức ấy
Xuất gia học Chân đạo
Sẽ thành A-la-hán.*

M